

Благовестите от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕВАНГЕЛИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство
при храм "Свети Пророк Илия"
гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. V БРОЙ 45 (252) — 17.07.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА, НА СВ. ОТЦИ ОТ 6-ТЕ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОРИ

Вие сте светлината на света. Не може се укри град, който стои навръх планина. Нито запалят светило и го турят под крина, а на светилник, и свети на всички вкъщи.

Тъй да светне пред хората светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец.

Не мислете, че съм дошъл да наруша закона или пророците: не да наруша съм дошъл, а да изпълня. Защото, истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни една йота, или една чертица от закона няма да премине, докато всичко не се събдне.

И тъй, който наруши една от най-малките тия заповеди и тъй научи хората, той най-малък ще се нарече

в царството небесно; а който изпълни и научи, той велик ще се нарече в царството небесно.

(Мт 5:14–19)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПРОПОВЕД ЗА НЕДЕЛЯ НА СВ. ОТЦИ ОТ ШЕСТТЕ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОРИ

Възлюбени в Христа Бога братя и сестри!

Днес Светата Православна Църква отбелязва Светите Отци на Шестте Вселенски Събори, почита паметта и делото им. Тези Събори са гласа на Църквата, дело на самия Бог. Ненапразно са свикани и проведени и на всеки от тях невидимо присъства и се проявява Светия Дух — Бога. Те са събрания на светии, свикани и проведени под ръководството на Светия Дух. Така се и подписват всички приети решения: „Угодно бе на Светия Дух и нам“.

На Вселенските Събори са осъдени различни неправилни или еретически мнения, някои от тях са изказани от искрено вярващи в правотата си люди, те смятат, че служат на Бога по правилен начин и че изповядват истина. Но сам Бог се намесва и главно за да предпази от заблуда вярващите, чрез своите верни, ни оставя правилата за вярата и живота, които всички с радост следваме в живота си.

Веднъж решеното на Вселенски Събор никога и от никого не може да бъде променяно. И не трябва. Защото и днес виждаме колко може да навреди постоянното променяне на правилата и законите в обществото и колко по-добре е да имаме една предвидимост и сигурност в живота си, осо-

бено живот, основан на вярата. Разбира се, ако това важи за човешките установления, колко по-значимо е когато става дума за въпросите на вярата. Защото вярата е най-важното в живота на човек, с вяра когато гледаме на света, сме по-силни, по-способни, откриваме смисъл, който липсва у хората без вяра, в името на вярата претърпяваме всичко, заради вярата живеем или умираме, с вярата се въздигаме след трудностите, вярата извиква у нас доброто и ни прави ако не достойни, поне добри хора. Вярата е важна и за неверниците, и за тези, които вместо Бога са поставили в живота си на пиедестал някакъв идол — парите, властта, славата, някой човек, професия, положение, дори здравето си, какво ли не още. Такива хора също имат вяра, също правят жертви, подвизи и се стараят в името на вярата си. Човек без вяра е нищо. Дори атеистите, безбожниците имат вяра. Още повече, слугите на Сатана, и те вярват. Дори не задължително в злото, понякога те изглеждат много чисти в помислите си, заблудени са или се самозаблуждават, но вярват. И живеят според вярата си, проповядват, дават пример, поучават, постигат успехи дори.

Как тогава да знаем какво да правим? Кое е правилното?

Кое е достойното, какво иска Бог от нас? Как да Му служим най-добре? Отговор на тези въпроси дава самият ни Творец — Бога. Роденият от жена Бог, в плът и кръв като всеки от нас, но съвършен, безгрешен, дал ни незабравимия пример на абсолютната и безусловна любов, на смирение до смърт и то смърт кръстна, дал ни своя мир — толкова важен, за да можем да понесем ежедневието си и да имаме пълно сърце, от което да говорим за Него и да хвалим Него — Вечносъществуващия, Началото и Края на всичко, Пресладкия, Всемогъщия и Любящия Бог. Бог, който чува всяка дума, която произнасяме, но се радва на думите на молитва, който вижда всичко, което вършим и ни награждава за всяко добро, особено извършено на скрито, който може всичко и най-много обича да помага на стремежа ни да бъдем с Него, при Него и да обичаме ближния си.

Затова именно Той самият — Пътят, Истината и Животът за нас, Своите чедра, ни е оставил завета си — с делата и чудесата, които повече говорят от много думи, но и Словото си — тази вода, от която който вкуси не ожаднява, дал ни е пример, който са последвали безчет знайни и незнайни светци, преподобни и мъченици. Имаме писаното слово във Вечната Книга, имаме Свещеното Предание в Църквата, имаме и Светите Отци, чрез които пак, както чрез устите на пророците сам Бог ни казва не само какво иска от нас, но и какво е добро и правилно — и пак за наше добро. Да, извинение нямаме, ако не живеем според правилата Му,

но и сами ние не сме щастливи, ако сме извън светлината и радостта. Така, като на деца Той пак ни показва като в огледало какво всъщност е добро за нас и какво всъщност желаем, защото толкова са объркани сърцата ни, толкова са заблудени умовете ни, че често грешим. Затова, Слава Богу, Светият Дух е вдъхновил тези решения на Вселенските Събори, които опазват вярата ни чиста и истинна, които ни завещават Символа на Вярата, който всеки православен християнин знае наизуст и повтаря — в молитвите си, на Светата Литургия, в разговор с хората и най-важното — живее в ежедневието си.

Затова, възлюбени, в днешния Апостол и Евангелие се говори за делата — не само, защото по делата ни ще ни познаят какви сме всъщност. А и защото делата ни са мерило на вярата ни, защото ако вярата без дела е мъртва, то именно чрез добрите дела принасяме добро и полезно за човеците, което е и нашата любов към тях. Такъв е плодът, който Бог иска от нас да принесем. Затова нека бъдем спокойни за вярата си, за сърцата и душите си, стига да се държим в православието и в завета на Господ и Светите отци. А ревностно да се подвизаваме във вярата, да славим Бога и да Му служим, като вършим дела за ближните си. Тогава наистина ще светне пред човеците светлината ни, та да видят добрите ни дела и да прославят Небесния ни Отец, в чието име и за чиято слава вършим всичко. **АМИН!**

Източник: www.bogonosci.bg

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЯ

20 ЈУЛИ

На името на свети пророк Илия — единствен сред старозаветните Божии угодници — са посветени безброй православни храмове. Но защо е така? Защо нямаме храмове посветени на праотеца Авраам, боговидеца Моисей или псалмопевеца Давид? Защо народът ни почита този пророк повече от всички други старозаветни личности? Житието на св. пророк Илия е непрестанна по редица от неизброими Божии чудеса. Но той е единствен и тайнствен избраник Божи с това, че неговият живот не завършва като у другите човеци — дори и най-славните сред пророците — със смърт, а продължава с небесно възнесение на огнена колесница.

Единствен Бог знае каква тайнствена мисия е предопределил за безсмъртника Илия. Тя ще се прояви в края на времената, както Сам Господ е предсказал: „Илия първом ще дойде и ще уреди всичко.“ (Мат. 17:11)

СВ. РАВНОАПОСТОЛНА МИРОНОСИЦА МАРИЯ МАГДАЛИНА

22 ЈУЛИ

Личността на св. Мария Магдалина не правилно се обърква с други жени, за които повествува Евангелията. Света Мария Магдалина била родом от Мангала, на брега на Галилейското езеро.

Тя не е Мария от Витания (градче на юг от Йерусалим) — сестрата на Марта и Лазар, която помазала главата на Исус.

Тя не е и опростената грешница, която помазала нозете на Исус и ги

изтрила с косите си, за което разказва св. евангелист Лука. Непосредствено след разказа за тази неназована по име грешница („...една жена от града, която беше грешница“, вж. Лук. 7:37) ев. Лука споменава поименно св. Мария Магдалина с думите „Мария, наричана Магдалина, от която бяха излезли седем бяса“ (Лук. 8:2). От текста ясно се разбира, че Мария Магдалина била една от многото други жени, които Исус „излекувал от зли духове и болести... и които Му услужваха с имотите си“ (Лук. 8:2).

Объркването на св. Мария Магдалина с опростената грешница не е отскоро — то води началото си от края на VI век и се дължи най-вече на погрешно тълкуване на св. Григорий Велики.

Смесването на различни жени с името Мария е особено

За нас остава надеждата, че огненото възнесение на пророка е предобраз на на всеки човек.

Източник: *Църковен вестник,*
брой 14 за 2004 година

разпространено на Запад, среща се и в нашумелите филми „Страстите Христови“ на Мел Гибсън, „Шифърът на Леонардо“ от Дан Браун и други произведения. То се дължи на непознаване на Св. Писание.

Източник: www.pravoslavieto.com

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

МОНАШЕСКИЯТ ЖИВОТ

АТОНСКИ БЕСЕДИ

1 Какво значи да си монах и от какво може да се заключи, че монашеският живот ти подхожда?

По това имаме да говорим много, което е и мъчно за слушане (Евр. 5:11). Започвам отговора си, заимствайки тези думи от апостол Павел. Господ обяснява много ясно една от главните ни цели: Бъдете свършени, както е свършен и Небесният ваш Отец. (Мат. 5:48). И на този иудейин, който попитал как да стане свършен, Той отговорил: Ако искаш да бъдеш свършен, иди, продай имота си, и раздай на сиромаси; па дойди и върви след Мене, като вземеш кръста си (Мат. 19:21). В Писанието има много места, които указват Божието благоволение към тези, които искат свършен живот в Христа. Примерът на нашия Господ, Който със Своя живот ни показва свършенството и ни начерта пътя към него, е повече от всяка заповед или предписание. Тъй, прочее, всеки от вас, който се не отрече от всичко, що има, не може да бъде Мой ученик (Лук. 14:33). И Сам Господ, изпълнявайки това в Своя живот, е казал: лисиците имат леговища, и птиците небесни – гнезда; а Син Човеческий няма, де глава да подслони (Мат. 8:20). Монахът е точно този, който избира този път и го следва през своя живот. А средствата и оръдията, които му помагат да достигне тази цел, са следните: отричане от света, нестяжание, безгрижност, трудолюбие и съсредоточеност. Причината, която поражда монашеския подвиг, е стремежът да победиш в себе си този човек, който падението на прародителите е довело в света. Защото след падението станало така, че помислите на човешкото сърце са зло още от младините му. (Бит. 8:21). Затова е необходимо отдалечаване от всяка причина, която пречи на изправянето на човека – за да се възстанови покаянието и да се върне на нашето естество неговата първоначална простота. Монашеският живот търси въздържанието като едно от средствата за възстановяване на загубеното от нас богоподобие с помощта на благодатта. А обета за отричане от света и за нестяжание монахът осъществява с това, че има само най-необходимото и не разточителства в житейските нужди. Така той избягва причините и материалните блага, които предизвикват и раздразват чувствата, и вкарват човека в плен на наслаждението и разгътството. Отричането от света посредством отделяне на неразумните причини избавя ума от безцелното развлечение и го пробужда за преразглеждане на мислите и постъпките, които незабелязано са отдалечили човека от неговото предназначение. Човек в почит не ще пребъде; ще се уподоби на животните, които загиват (Пс. 48:13). Умът, когато идва на себе си от заблужденията, се обръща към Бога в молитва, просвещава се и се обновява, привличайки и чувствата към спазване на Божиите заповеди. И тогава Божествената благодат, оскърбена от предишния греховен живот, отново започва да действа в нас и да ни води към очиштането и освещаването – цел на нашия живот. Именно по тази причина великите отци са настав-

лявали монахът да пази ума си (преп. Антоний Велики). И така, всички усилия и целият живот на монаха са насочени към пазене на ума – за да не се появява неправилен ход на мисли, който впоследствие вече се проявява в конкретни простъпки и грехове. Този, който иска да последва монашеското житие, трябва непременно да познава, макар и отчасти характера си, и да разсъди – ще може ли да преживее така целия си живот.

След като човек отиде в манастир, той се подлага на продължително и тежко изпитване, постоянно го обучават и му разясняват правилата на живота. Първият етап от изпитването е послушанието и подчинението на устава на манастира под ръководството на духовен наставник или на игумена на братството. Изпитването се състои от две части: първата – човек да изпълнява лично даденото му послушание, и втората – да изпълнява манастирския устав. След успешното преминаване на изпитването и при потвърждение от игумена, се извършва пострижение, на послушника се дава име, и той се присъединява към монашеското братство. Много хора недоумяват: защо трябва да се подчиняваш на някого? Не престава ли от това човекът да бъде личност? Подчинението на Божиите творения не е унижение, както се случва в работата с подчинените и техните началници и собственици, а напротив, става основа и състояние на онтологичното съществуване на тварите в сферата на битието, тъй като нито една от тях не съществува автономно. Господ справедливо подчертава: без Мене не можете да вършите нищо (Иоан. 15:5). Въпреки че подчинението винаги е било и си остава същност и условие за запазване битието на тварите, то е станало неизбежна необходимост след грехопадението, понеже в живота ни влезли тлението и смъртта. Не е ли станало причина за тлението и смъртта проклятието на независимото от Бога житие и отстъпничеството? Самият Творец е предрекъл на прародителя Адам, че в деня, когато наруши заповедта и престава да се подчинява, ще умре. Той не казал, че ще го убие, но че по своя вина ще бъде отсечен от източника на живота, своя Творец. Творенията не могат да съществуват без Първопричина. По такъв начин термините „послушание“ и „подчинение“ обозначават образа и основата на нашето съществуване и живот, и в никакъв случай не нещо наложено отвън. Ярко свидетелство за това е Господ, Обновителят и Преобразувателят на нашия живот. Бидейки безгрешен, Той не е имал нужда от подчинение и зависимост, но за да ни възсъздаде, е указал необходимостта от послушанието: не търся Моята воля, а волята на Отца, Който Ме е пратил (Иоан. 5:30). И като доказателство за завършване на Своята мисия, казва: Отче, свърших делото, що Ми бе дал да изпълня (Иоан. 17:4). Още едно условие и закон на монашеския начин на живот е трудолюбието, като знак за това, че сме взели кръста, който Господ счита за необходим. Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си,

да вземе кръста си и Ме последва. (Мат. 16:24). Взимането на кръста означава избавление не само от удоволствието, което усетил Адам, вкусвайки от забранения плод, но и от сластолюбие, в което той неразумно и незаконно паднал. Нашият Господ, поради Своето човеколюбие, чрез приемането на кръста отхвърлил похотта, майката на смъртта, и

дал този пример на всички, които ще Го последват. Ако резултатът от всяко престъпване и нарушение на заповедта е наслаждение, тоест похотта, то да се съкруши тя може само с настойчива съпротива и с много трудове.
(следва продължение)

Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ДЕТСКИ СВЯТ •

С НЕБЕСНА ЗАКРИЛА

Пет момчета от малко балканско градче бяха една сговорна дружина. Те не пилееха парите на родителите си за скъпи курорти и празни развлечения по улиците, а през лятната ваканция си организираха отдиш на свои разноски. Най-голям беше Илия. Той ги ръководеше и те го слушаха. Братчето му Вихрен беше на седем години, но и него включиха, защото беше послушен и помагаше, доколкото може, на общото дело.

Сутрин с раници на гърба потегляха към планината. Преди да тръгнат, всички се прекръстваха и с молитва търсеха небесна закрила. Планината носи изненади и през лятото. По пътя разговаряха за светиите, чиито имена носеха. Призоваваха ги в молитва като техни небесни покровители. Вихрен не беше доволен от името си, защото не е на светия. Брат му се пошегува:

— Вихрен, като се извие вихър в планината, на кой светия ще се молиш да те закриля?

— На моя Ангел пазител. Той е сигурен, защото винаги е над мене — отговори остроумно малкият Вихрен.

Спираха се в някой живописен кът. Там прекарваха цял ден, но не в безделие. Те знаеха, че бездействието развива леността, а тя води след себе си всички пороци.

Изработваха малки къщички за горски птици и ги слагаха високо по дърветата. Вихрен беше малък за такъв труд, но той си намираше друга полезна работа. Береше горски плодове, измиваше ги на извора и трапезата ставаше по-богата. Събираше съчки и подреждаше огнището. А каква вкусна чорбича готвеха големите момчета от всички видове зеленчуци! Ястията по ресторантите нищо не струваха пред нея. Веднъж се роди една нова идея. Реката през горещото лято много намаляваше водите си. Можеше спокойно да се преминава. А на едно място в широкото ѝ корито имаше нещо като островче, обрасло в зеленина и храсти. Решиха да си направят там един разкошен палат. То стана всъщност една малка беседка. Много беше хубава. Там се хранеха, там работеха, а малкият Вихрен цял ден притичваше бос през водата и снабдяваше дружината с всичко необходимо.

Но един ден се случи нещо неочаквано. Изведнъж реката придойде. Образуваха се почти изведнъж вълни от мътни кълба. Нямахме капчица дъжд. Чудеха се, а не поглеждаха към планинския връх, който беше целият покрит с черен облак. Там бе валило проливен дъжд.

Когато забелязаха това, вече беше късно. Те не можеха да напуснат островчето. Останаха, но нивото на водата се покачваше бързо. Имаше опасност да загинат. Разтревожиха се, Вихрен се разплака. Илия запази самообладание.

— Приятели, сами сме тук. Няма кой да ни помогне. Само Бог може да ни спаси по чудо. Хайде на молитва!

Всички се прекръстиха и казаха молитвата „Отче наш“, която знаеха наизуст. След това всеки се помоли на своя небесен покровител. През съзвиз Вихрен призова своя Ангел пазител.

Накрая всички отправиха обща молитва към Майката Бо-

жия. Те и друг път при опасност са получавали Нейната бърза помощ. Знаеха, че Тя е много милостива.

Като привършиха и се огледаха, видяха край брега по черния път да върви лека кола. Някои бързаха да се приберат в града, за да не ги настигне дъждовната буря. Всички махаха ръце, хората ги видяха, но с още по-голяма скорост се отдалечиха.

Скоро след това пристигна помощ. Водата вече беше навлязла в беседката. Спусна се летяща стълба. Илия нареди да стъпи на нея най-смелото дете и да се държи здраво. Излезе благополучно на брега. Идваше реда на Вихрен. Той трепереше от страх. Не забрави да се прекръсти, преди да стъпи на стълбата. И той се спаси. Последен излезе Илия.

Чудото стана. Не беше случайно, че оттам мина кола и добрите хора помогнаха. Спасението дойде с небесната закрила на Майката Божия, Ангела пазител и светиите, които бяха призовани в молитва.

По тяхното застъпничество Господ Иисус Христос, Който е Господар на стихии, спаси добрите деца от водната стихия.

Автор: **Монахиня Валентина Друмева**

Из: „Православно вероучение за деца“, Издадено с благословението на славянобългарския манастир „Св. Вмчк Георги Зограф“, Света Гора, Атон.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

17 ЮЛИ	† 4 Неделя след Петдесетница на св. Отци от 6-те Вселенски събори. Св. вмчца Марина. Гл. 3, утр. ев. 4, ✱ п. Тит. 3:8—15 (с. 520), лит. ев. Мт 5:14—19 (Тип. с. 375, т. 2) (Тип. с. 370)
18 ЮЛИ	Св. мчк Накинт в Амастрида. Св. мчк Емилиан Доростолски
19 ЮЛИ	Преп. Макарина. Преп. Дий
20 ЮЛИ	† Св. прор. Илия (Илинден), ап. Иак. 5:10—20 (с. 523), лит. ев. Лк 4:22—30 (Тип. 376)
21 ЮЛИ	Преп. Симеон, юродив заради Христа. Преп. Йован. Св. прор. Иезекиил
22 ЮЛИ	Св. мироносица и равноапостолна Мария Магдалина. Възвръщане мощите на св. свщмчк Феофан
23 ЮЛИ	Св. мчци Трофим, Тезифил и другарите им. Св. свщмчк Аполинарий, еп. Равенийски

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“
www.svetiilia.bg